

Nr 22

Jordbruksutskottets betänkande i anledning av propositionen 1973: 68 med förslag till lag om ändring i lagen (1938: 274) om rätt till jakt, m. m. jämte motioner.

Propositionen

I propositionen 1973: 68 har Kungl. Maj:t (jordbruksdepartementet) föreslagit riksdagen att

1. antaga inom jordbruksdepartementet upprättat förslag till lag om ändring i lagen (1938: 274) om rätt till jakt,
2. godkänna de riktlinjer i fråga om ersättning som förordats i propositionen för vissa av rovdjur förorsakade skador.

I propositionen föreslås att motorfordon eller annat motordrivet forskaffningsmedel som använts vid illegal jakt skall kunna förklaras förverkat. Vidare föreslås en komplettering av förteckningen i 18 § 1 mom. jaktlagen över djurarter som tillfaller kronan. En ändring föreslås också i de riktlinjer som gäller i fråga om ersättning för vissa skador av rovdjur.

Lagförslaget

Det vid propositionen fogade lagförslaget har följande lydelse.

Förslag till

Lag om ändring i lagen (1938: 274) om rätt till jakt

Härigenom förordnas, att 18 § 1 mom., 30 och 31 §§ lagen (1938: 274) om rätt till jakt skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

18 §

1 mom.¹ Björn, varg, järv, lo, fjällräv, utter, rördrom, salskrake, bivråk, fiskgjuse, trana, skärfläcka, lunnefågel, gråspett, vitryggig hackspett, mellanspett, kungsfiskare, biätare, blåkråka, härfågel, sommargylling eller djur tillhörande någon av grupperna valar, storkar, örnar, glador, falkar, kärrhökar och ugglor, utom kattuggla, som dödas, fångas eller anträffas som fallvilt, tillfaller kronan oberoende av vem jakträtten tillkommer, om ej Konungen eller myndighet, som Konungen bestämmer, förordnar annat.

1 mom. Björn, varg, järv, lo, fjällräv, utter, *svarthalsad dopping*, rördrom, salskrake, bivråk, fiskgjuse, trana, skärfläcka, lunnefågel, gråspett, vitryggig hackspett, mellanspett, kungsfiskare, biätare, blåkråka, härfågel, sommargylling eller djur tillhörande någon av grupperna valar, storkar, *trappar*, örnar, glador, falkar, kärrhökar och ugglor, utom kattuggla, som dödas, fångas eller anträffas som fallvilt, tillfaller kronan oberoende av vem jakträtten tillkommer, om ej Konungen eller myndighet, som Konungen bestämmer, förordnar annat.

30 §¹

Begår någon brott som avses i 28 eller 29 § skall villebråd som han olovligt dödat, fångat eller tillägnat sig eller fallvilt som han tillvaratagit, i den mån sådant byte ej fräntagits honom enligt 31 § första stycket, förklaras förverkat, om det ej är uppenbart obilligt.

I stället för villebrådet eller fallviltet kan dess värde förklaras förverkat.

Var det annat villebråd än som avses i 18 § 1 mom. och skedde jakten å annat område än i 5 § 2 mom. sägs samt med användande av tillåtet jakt- eller fångstredskap och under tid, då jakt efter sådant villebråd är tillåten, eller tillkommer fallviltet jakträttsinnehavaren, tillfaller det förverkade denne eller, i fall varom förmäles i 29 § 2 mom. första stycket, övriga delägare i allmänningen eller samfälligheten och, i fall varom sägs i samma moments andra stycke, övriga inom jaktvårdsområdet jaktberättigade personer.

¹ Senaste lydelse 1972: 232.

Nuvarande lydelse

Med förverkat villebråd, som avses i 18 § 1 mom. eller som dödats eller fångats medelst annat jakt- eller fångstredskap eller under annan tid än i tredje stycket sägs, ävensom med annat än där omförmält förverkat fallvilt förfares på sätt stadgas i 36 §. Lag samma vare beträffande förverkat villebråd, som dödats eller fångats å område som sägs i 5 § 2 mom.

Vapen, ammunition, annat jaktredskap och hund som använts eller medförts som hjälpmedel vid brott som avses i 28 § eller 29 § 1 mom. få förklaras förverkade, om det är påkallat till förebyggande av brott eller eljest särskilda skäl föreligga.

Föreslagen lydelse

Vapen, ammunition, annat jaktredskap, hund, *motorfordon, annat motordrivet forskaffningsmedel och släpfordon* som använts eller medförts som hjälpmedel vid brott som avses i 28 § eller 29 § 1 mom. få förklaras förverkade, om det är påkallat till förebyggande av brott eller eljest särskilda skäl föreligga.

I stället för hjälpmedlet kan dess värde förklaras förverkat.

31 §¹

Anträffas å bar gärning någon som olovligt jagar å annans jaktområde, må jakträttsinnehavaren eller den som äger, innehar eller vårdar marken så ock deras folk i fall som avses i 30 § tredje stycket frångå den jagande jaktbytet och eljest taga detta i beslag ävensom beslagtagna vapen, ammunition, annat jaktredskap och hund.

Å område där jakträtt tillkommer kronan liksom å *de till lapparnas uteslutande begagnande anvisade områdena* tillkomme rätt att taga jaktbyte och annan i första stycket avsedd egendom i beslag polisman och med polismans befogenhet utrustad ordningsvakt för jaktbevakning ävensom personal vid domänverket och vid tullverkets kust- eller gränsbevakning samt *lappfogde och tillsynsman vid lappväsendet*.

Anträffas å bar gärning någon som olovligt jagar å annans jaktområde, må jakträttsinnehavaren eller den som äger, innehar eller vårdar marken så ock deras folk i fall som avses i 30 § tredje stycket frångå den jagande jaktbytet och eljest taga detta i beslag ävensom beslagtagna vapen, ammunition, annat jaktredskap, hund, *motorfordon, annat motordrivet forskaffningsmedel och släpfordon*.

Å område där jakträtt tillkommer kronan liksom å *sådan kronomark ovanför odlingsgränsen som står under statens omedelbara disposition och å renbetesfjällen* tillkomme rätt att taga jaktbyte och annan i första stycket avsedd egendom i beslag polisman och med polismans befogenhet utrustad ordningsvakt för jaktbevakning ävensom personal vid domänverket, vid tullverkets kust- eller gränsbevakning samt *vid lantbruksnämnds rennäringsavdelning*.

Vad i första och andra styckena är stadgat om den som olovligt jagar å annans jaktområde gälla ock i fråga om den som å bar gärning beträ-

¹ Senaste lydelse 1970: 192.

des med jakt, som enligt 29 § 1 mom. första stycket är att anse såsom olovlig, eller med sådant tillvaratagande eller tillägnande, för vilket han enligt 29 § 1 mom. andra stycket skall straffas såsom för olovlig jakt; och skola, där fråga är om djur som jämlikt bestämmelserna i 18 § tillkommer kronan, de i andra stycket här ovan omförmälda personerna äga att utöva där avsedd rätt jämväl å område, där jakträtten tillkommer annan än kronan.

Har egendom tagits i beslag, skall anmälan därom göras till vederbörande polis- eller åklagarmyndighet. Den som erhållit sådan anmälan har att förfara som om han själv gjort beslaget.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1973.

Motionerna

I detta sammanhang har utskottet behandlat

dels den vid riksdagens början väckta motionen 1973: 1437 av herr Svensson i Malmö m. fl. (vpk) vari hemställs 1. att riksdagen hos regeringen begär utredning av frågan om jakt och jaktadministration, 2. att utredningen ges direktiv, som förutsätter a. jakträttens skiljande från markäganderätten, b. demokratisk lokalförvaltning av jakten med lika rättigheter för alla jägare, c. jaktens infogande i en ekologiskt-vetenskaplig helhetssyn, 3. att de i motionen anförda övriga synpunkterna överlämnas till utredningen för beaktande,

dels de i anledning av propositionen 1973: 68 väckta motionerna

1. 1973:1678 av herr Strömberg (fp) vari föreslås att riksdagen hos Kungl. Maj:t hemställer om sådan ändring i jaktstadgan att vapen ej må medföras vid färd med snöskoter,

2. 1973: 1679 av herr Wirtén m. fl. (fp) vari hemställs att riksdagen i anledning av propositionen 1973: 68 för sin del antar följande lydelse av 18 § 1 mom. i lagen om rätt till jakt: 18 § 1 mom. Björn, varg, lo, fjällräv, utter, svarthalsad dopping, rördrom, salskrake, bivråk, fiskgjuse, trana, skärfläcka, lunnefågel, kungsfiskare, biätare, blåkråka, härfågel, sommargylling, nötkråka, rödspov, fjällgås, dvärgmå, svarttärna eller djur som tillhör någon av grupperna valar, storkar, trappar, örnar, glador, falkar, kärrhökar, ugglor och hackspettar, som dödas, fångas eller anträffas som fallvilt, tillfaller kronan oberoende av vem jakträtten tillkommer, om ej Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer förordnar annat.

Utskottet

Komplettering av förteckningen över djurarterna i 18 § 1 mom. jaktlagen

Enligt 18 § 1 mom. jaktlagen skall björn, varg, järv, lo, fjällräv, utter, rördrom, salskrake, bivråk, fiskgjuse, trana, skärfläcka, lunnefågel, gråspett, vitryggig hackspett, mellanspett, kungsfiskare, biätare, blåkråka, härfågel, sommargylling eller djur tillhörande någon av grupperna valar, storkar, örnar, glador, falkar, kärrhökar och ugglor, utom kattuggla, som dödas, fångas eller anträffas som fallvilt tillfalla kronan oberoende av vem jakträtten tillkommer, om ej Kungl. Maj:t eller myndighet som Kungl. Maj:t bestämmer förordnar annat. Bestämmelsen innebär en begränsning i den rätt som tillkommer jakträttsinnehavaren och har sin grund i ett allmänt intresse att åt vår fauna bevara vissa sällsynta djurarter. Lagrummet fick sin nuvarande utformning förra året (prop. 1972: 62, JoU 1972: 33, rskr 1972: 211). Vid behandlingen förra året av frågan om komplettering av lagrummet anslöt sig riksdagen enligt jordbruksutskottets förslag till den av departementschefen i propositionen 1972: 62 uttalade uppfattningen om de riktlinjer som borde gälla för utformningen av ifrågavarande lagrum, nämligen att ett djur som skall tas med i förteckningen bör vara, förutom sällsynt och vetenskapligt intressant, även lätt att artbestämma för allmänheten. I annat fall blir bestämmelserna administrativt alltför betungande och får inte avsedd effekt. Samtidigt ifrågasatte riksdagen om inte bl. a. hägern, den svarthalsade doppingen och samtliga arter hackspettar, ugglor och trappar borde tas med i förteckningen. Riksdagen ansåg att frågan om ytterligare komplettering av lagrummet borde tas upp till övervägande, så att härav föranlett förslag om möjligt kunde föreläggas 1973 års riksdag. I yttrande i anledning av riksdagens beslut har naturvårdsverket tillstyrkt att förteckningen kompletteras med svarthalsad dopping och med fåglar tillhörande gruppen trappar. Däremot har verket avstyrkt att de övriga av riksdagen särskilt nämnda fåglarna tas med i förteckningen. Dessa djur är enligt verket inte så sällsynta eller mindre vanligt förekommande att de med hänsyn till lagrummets syfte bör tas med i förteckningen. Departementschefen ansluter sig till naturvårdsverkets uppfattning i frågan och Kungl. Maj:t framlägger i här förevarande proposition ett häremot svarande förslag till tillägg till förteckningen.

I motionen 1973: 1679 görs en hemställan som innebär att utöver de av Kungl. Maj:t föreslagna djuren och djurarterna även nötkråka, rödspov, fjällgås, dvärgmåsk och svarttärna bör upptas i lagrummet som även bör innefatta kattuggla och samtliga arter hackspettar.

Utskottet finner de skäl naturvårdsverket och departementschefen anser föreligga för en sådan begränsad utvidgning av förteckningen som föreslagits i propositionen vägande. Utskottet anser sig således böra till-

styrka Kungl. Maj:ts förslag i förevarande del och avstyrka motionen 1973: 1679.

Skärpning av förverkandebestämmelserna

1972 års riksdag har i anledning av väckta motioner om vidtagande av sådan ändring i jaktlagstiftningen att transportmedel som använts vid illegal jakt skall kunna förklaras förverkat hemställt hos Kungl. Maj:t om erforderliga förslag i syfte att skärpa förverkandebestämmelserna i jaktlagen (JoU 1972: 60, rskr 1972: 302). Jordbruksutskottet hade dessförinnan inhämtat yttranden över de föreliggande motionerna varvid samtliga remissinstanser ställt sig positiva till tanken på införande av förverkanderegler beträffande transportmedel som använts vid illegal jakt.

I förevarande proposition redogör departementschefen för den tidigare behandlingen av frågan om förverkande av transportmedel som hjälpmedel vid brott. Han erinrar bl. a. om att en viss återhållsamhet av olika skäl ansetts böra iaktas i fråga om förverkande i förmögenhetsreducerande och bestraffande syfte. Mot bakgrunden av i propositionen lämnade uppgifter om den enligt departementschefen oroväckande ökningen på senaste tid av brottsligheten såvitt avser jakt från motorfordon framstår det särskilt från naturvårds- och djurskyddspunkt som angeläget att med all kraft bekämpa sådan brottslighet. I vad gäller fordon som använts vid jakt finns särskilda skäl som talar för en förverkandepåföljd. Redan nu kan, framhåller departementschefen, enligt 30 § femte stycket jaktlagen vapen, ammunition, annat jaktredskap och hund som använts eller medförts som hjälpmedel vid gärning som bedöms som olovlig jakt förklaras förverkade om det är påkallat till förebyggande av brott eller eljest särskilda skäl föreligger. Det förefaller troligt att risken att vid jakten använt fordon kan förverkas kommer att verka starkt brottsavhållande.

Mot nu angiven bakgrund föreslår departementschefen att i 30 § femte stycket jaktlagen görs tillägget att också motorfordon, annat motordrivet fortskaffningsmedel och släpfordon som använts som hjälpmedel skall kunna förklaras förverkat. Under begreppet annat motordrivet fortskaffningsmedel faller bl. a. snöskotrar. Med släpfordon avser departementschefen i detta sammanhang även terrängsläp som dras av t. ex. snöskotrar.

Utskottet vill för sin del förorda att 30 § jaktlagen kompletteras i enlighet med departementschefens förslag. Det får, som anförs i propositionen, givetvis inte bli fråga om något schablonmässigt förverkande av motorfordon m. m. utan förutsättningarna skall vara desamma som gäller för förverkande av andra hjälpmedel, nämligen att det är påkallat till förebyggande av brott eller att det annars föreligger särskilda skäl.

På grund av föreskriften i 30 § sjätte stycket jaktlagen kan värdeförverkande användas även i fråga om fortskaffningsmedel. Värdeförverkande är alternativt till sakförverkande och kan därför begagnas även om fortskaffningsmedlet skulle finnas i behåll. Härigenom blir det, såsom nämns i propositionen, möjligt att förverka en del av värdet, om det i ett visst fall skulle vara obilligt att förverka hela egendomen. Beträffande frågan om vem förverkande bör kunna riktas mot m. m. är bestämmelserna i 36 kap. 4—12 §§ brottsbalken utan särskilda föreskrifter analogt tillämpliga.

I 31 § jaktlagen lämnas regler om rätten att, när någon anträffas, som olovligt jagar på annans område, ta i beslag vapen, ammunition, annat jaktredskap och hund. Departementschefen föreslår sådan ändring av lagrummet att jämväl motorfordon, annat motordrivet fortskaffningsmedel och släpfordon, som använts som hjälpmedel vid brottet, hänförs till sådan egendom, som får tas i beslag.

Utskottet tillstyrker föreliggande förslag till ändring av 31 § jaktlagen.

Det bör här nämnas att departementschefen anmäler sin avsikt att, om riksdagen antar här berörda förslag, föreslå Kungl Maj:t att motsvarande ändring görs av förverkandebestämmelserna i jaktstadgan.

Övriga frågor

I en i anslutning till förevarande proposition väckt motion, 1973: 1678, föreslås att riksdagen hos Kungl. Maj:t hemställer om sådan ändring i jaktstadgan att vapen ej må medföras vid färd med snöskoter. Undantag härifrån bör, anför motionären, kunna medges. Exempelvis skulle vapen kunna få medföras vid färd till fritidshus.

Utskottet vill erinra om att samma yrkande framfördes i ett flertal motioner vid förra årets riksdag. Yrkandena prövades i samband med behandlingen av propositionen 1972: 99 angående lag om körning i terräng med motordrivet fordon (JoU 1972: 52). I nämnda proposition förutskickade departementschefen att han hade för avsikt att föreslå en skärpning av jaktstadgans bestämmelser om förvaring m. m. av vapen vid färd med snöskoter eller annat motordrivet fordon. Ändringen skulle innebära att jakträttsinnehavare vid färd även inom jaktområde till och från jaktpass till skillnad mot vad då gällde skulle förvara vapnet oladdat och i väl tillslutet fodral. Utskottet ifrågasatte för sin del om inte skäl fanns att ytterligare skärpa jaktstadgans bestämmelser i nu förevarande avseende. Ett direkt förbud mot att medföra jaktvapen vid färd med snöskoter eller annat terränggående motorfordon fann utskottet dock alltför långtgående och avstyrkte motionsyrkandena som avslogs av riksdagen.

Utskottet vill i anledning av den nu föreliggande motionen framhålla

att den av departementschefen förebådade skärpningen av jaktstadgan vidtagits genom kungörelsen 1972: 609 om ändring i jaktstadgan, vilken kungörelse trätt i kraft den 1 januari 1973. Vidare kan nämnas att Kungl. Maj:t i januari 1973 uppdragit åt naturvårdsverket att följa utvecklingen av skotertrafiken och inkomma med härav föranledda förslag. Utskottet finner mot bakgrund av det anförda inte skäl föreslå någon ytterligare åtgärd från riksdagens sida i frågan utan avstyrker motionen 1973: 1678.

I den vid riksdagens början väckta motionen 1973: 1437 anför bl. a. att rätten att jaga enligt hittills gällande rättsprinciper är förknippad med äganderätten till mark. För de många jägare som saknar eller endast i ringa utsträckning äger mark innebär detta dels minskade möjligheter att jaga, dels brist på verkligt inflytande över jaktadministrationen och jaktvården. Motionärerna finner dessa förhållanden odemokratiska och anför att jakträtten bör skiljas från markäganderätten. Rätten att jaga bör konstrueras som en allmänningsrätt. På annan statsägd mark än sådan som disponeras av statliga aktiebolag bör staten behålla jakträtten men arrendera ut den till jaktvårdsföreningar eller enskilda jägare. Motionen utmynnar i en hemställan om en utredning av frågan.

Utskottet vill erinra om att det inom jaktmarksutredningen pågår arbete med att bl. a. söka klarlägga om möjlighet finns att ytterligare underlätta och förenkla bildandet av jaktvårdsområden samt att undersöka om man kan stimulera till ökad upplåtelse av jakträtt inom ramen för jaktvårdssamarbetet. Utredningen bör enligt sina direktiv också överväga andra former än arrende för att ge ökade jaktmöjligheter åt jägare som inte äger jaktmark, främst olika typer av upplåtelser av jaktutövningsrätt för kort tid, s. k. korttidsupplåtelser. Vidare skall utredningen lägga fram förslag i fråga om administrationen på jaktens område om den finner att dess förslag motiverar detta eller om den eljest finner det ändamålsenligt.

Av det nu anförda framgår att för jakträtten väsentliga frågor är under prövning. Jaktmarksutredningens förslag, som är att förvänta inom kort, bör enligt utskottets mening avvaktas och utskottet anser sig inte böra föreslå någon riksdagens åtgärd i anledning av motionen 1973: 1437.

Under återopande av det anförda och med förmälan att propositionen och motionerna i de delar de ej särskilt berörts i det föregående inte föranleder något särskilt utskottets uttalande, hemställer utskottet att riksdagen

1. med bifall till Kungl. Maj:ts förslag och avslag på motionen 1973: 1679 antager det till propositionen 1973: 68 fogade förslaget till lag om ändring i lagen om rätt till jakt,

2. godkänner i propositionen föreslagna riktlinjer i fråga om ersättning för vissa av rovdjur förorsakade skador samt
3. lämnar motionerna
 - a. 1973: 1678 och
 - b. 1973: 1437utan åtgärd.

Stockholm den 26 april 1973

På jordbruksutskottets vägnar

NILS G. HANSSON

Närvarande: herrar Hansson i Skegrie (c), Mossberger (s), Hedin (m), Hedström (s), Jonasson (c), Magnusson i Tanum (s), fru Anér (fp), herrar Augustsson (s), Takman (vpk), Berndtsson i Bokenäs (fp), fru Theorin (s) och herr Leuchovius (m).

Reservation

av herr Takman (vpk) som anser

dels att det avsnitt i utskottets yttrande på s. 8 som börjar med "Utskottet vill" och slutar med "motionen 1973: 1437" bort ha följande lydelse:

Utskottet får i anledning av motionen framhålla att i Sverige försigår en fortskridande koncentration av jordinnehavet. Antalet markägare och därmed antalet jakträttsinnehavare minskar, samtidigt som antalet jägare ökar. De marklösa jägarna är redan i majoritet. Denna utveckling medför ur demokratisk synvinkel två djupt stötande förhållanden. Dels hamnar jakträtten i alltmer ökad utsträckning i händerna på bolagsinstitutioner och storgods, dels utesluts en växande majoritet av jägarna från den formella rätten till inflytande över den lokala jaktadministrationen. Man får en djupt odemokratisk kategoriskillnad mellan olika jägare. Jakträtten kommer därmed också att i allt fler fall ligga i händerna på personer och grupper, som i och för sig inte har intresse för eller insikt i jakt. En annan följdaföreteelse är att jaktarrendena tenderar stiga och att kostnaderna för jaktens utövande hotar att göra den till ett nöje för de inkomststarka snarare än till den rekreationskälla för den lokala befolkningens breda lager, som den traditionellt varit. Enligt utskottets mening finns ingen anledning att betrakta jakträtt som med nödvändighet knuten till markägarande. Denna koppling är f. ö. historiskt sett en ganska sen företeelse, som medvetet drivits fram av de större jordägar-

na. I en rad andra länder saknas denna förening av markäganderätt och jakträtt. På olika områden i Sverige har det erkänts att markägande inte medför rätt att disponera över allt som förekommer inom markområdet. Allemansrätten begränsar markägarens diskretionära rätt, fiskerättigheterna är inte knutna till markinnehav annat än i vissa fall, skogslagstiftning, naturvårdslagstiftning, byggnadslagstiftning etc. har ansetts böra från social synpunkt begränsa markägarens rätt. Logiskt sett finns heller ingen anledning varför ägandet av mark också skall omfatta dispositionsrätt över de levande djur som vid en speciell tidpunkt råkar upphålla sig på viss mark.

Alla dessa skäl föranleder utskottet uttala, att tidpunkten nu är kommen för att demokratisera jakträtt och jaktadministration. Utskottet finner de tankegångar som framförts i motionen vara i stort sett riktiga och ägnade att ligga till grund för den vidare utredning av detta problemkomplex, som är nödvändig. En lösning av den i motionen skisserade typen skulle medföra betydande rättsliga och materiella vinster för marklösa jägare och den stora gruppen av små markägare. Bolagens och storgodsens maktposition skulle försvinna utan att fördenskull de stora markägarnas personliga rätt att utöva jakt på samma villkor som andra jägare skulle trädas för när. Utskottet finner det inte nödvändigt att skapa ytterligare dröjsmål i denna sak genom att avvakta jaktmarksutredningen. Jaktmarksutredningen har nämligen inte direktiv att ta upp problemkomplexet från de grundläggande aspekter som aktualiserats i motionen.

dels att utskottets hemställan under 3 b bort ha följande lydelse:

3 b. med bifall till motionen 1973: 1437 hos Kungl. Maj:t hemställer om utredning av frågan om jakt och jaktadministration enligt i motionen angivna riktlinjer.

Särskilt yttrande

av herrar Hansson i Skegrie (c), Hedin (m), Jonasson (c) och Leuchovius (m):

I motionen 1973: 1437 föreslås radikala förändringar i fråga om jakträtten. Bl. a. föreslås att jakträtten bör skiljas från äganderätten. Det skulle i praktiken innebära konfiskering av markägares rätt till jakt.

Utskottet har avvisat motionen under hänvisning till jaktmarksutredningen som bl. a. har till uppgift att föreslå utökade möjligheter till jakt för personer vilka inte innehar egna jaktmarker. Vi har ingen erinran emot att sådana förslag utarbetas men vänder oss bestämt emot förslag som syftar till att skilja jakträtten från markinnehavet. Åtgärder i den riktningen skulle innebära ett allvarligt ingrepp i äganderätten, direkt

riktat mot Sveriges självägande bönder, och bl. a. medföra betydande ekonomiska konsekvenser för markägarna.

Såvitt vi har oss bekant överväger inte heller jaktmarksutredningen några förslag med sådant syfte och vi anser att ett skiljande av jakträtten från markinnehavet inte kan accepteras.

